

римския първосвещеник върху Симеона въ полза на мира между България и Византия не дало никакви резултати, обаче цариградското правителство използвало това помирение за политически цели. При посръдството на папа Ивана X, комуто била отстъпена юрисдикцията върху далматинските градове и острови, Романъ Лакапинъ успълъ въ 924 год. да привлече на своя страна хърватския князь Томислава (910—928), комуто било предоставено политически да владее сщитъ градове и острови съ титлата византийски проконсулъ, а сщщо и захълмския князь Михаила, който се отказалъ отъ съюза и приятелството си съ Симеона, за което така сщщо получилъ титла проконсулъ; къмъ тѣхъ се присъединилъ и сръбскиятъ князь Захарий, който тогава се намиралъ подъ влиянието на Томислава. Къмъ това време се отнася и издигането на хърватския князь въ кралско достоинство, което папа Иванъ X, за да закрепилъ окончателно властта си въ Далмация, посрещналъ на драго сърдце и го санкциониралъ. Така билъ създаденъ оня опасенъ съюзъ на Византия съ южнитъ славяни, който изключително билъ насоченъ противъ българския царь. Нѣма съмнение, че всички преговори и съглашения между Византия и Хърватско не сж останали неизвестни за Симеона, и той не е можалъ да не предвижда, каква опасностъ го очаква, въ случай че той почне война съ ромеитъ.

Заобиколенъ отъ такива неблагоприятни обстоятелства, Симеонъ по неволя билъ принуденъ да отложи войната и да се погрижи за разстройството на опасния за него съюзъ, което е било единичко средство въ по-нататъшното преследване на заветната си целъ. Ако Симеонъ и да предвиждалъ опасността отъ съюза на Византия съ Хърватско, ако и да признавалъ, че не би билъ въ състояние да води война изведнажъ, обаче той все още съзнавалъ своето надмощие надъ всѣкиго отъ съюзниците и се чувствувалъ още доста силенъ, за да съкруши силитъ имъ по отдѣлно. Затова той трѣбвало да даде на работитъ такава насока, щото временно да се обезпечи отъ страна на единия съюзникъ, докато се разправи съ другия. Но Симеонъ не знаелъ, какво поведение ще държи Романъ, ако почне война съ хърватитъ, и не е могълъ да бжде сигуренъ, че Византия ще остане безучастна въ такава война. За него било важно да предизвика цариградското правителство да се изкаже, какви сж бждещитъ му намѣрения. Затова наскоро следъ разгрома на Сърбия и въдворението на спокойствието въ България Симеонъ презъ есента на 924 год. разпратилъ войски да завзематъ всички завоеювани крепости и градове, но оставени безъ гарнизони следъ оттеглянето на българитъ подиръ царската среща, като имъ заповѣдалъ тамъ, гдето срещнатъ отпоръ, да употребятъ сила. Въ това, както изглежда, българитъ не се стѣснявали, защото патриархъ Николай въ последното си писмо не се забавилъ да укори Симеона съ думитъ, че той продължавалъ „все още да се наслаждава съ бедствията на войната.“

Възобнова на военнитъ действия въ Тракия и реагирането отъ Цариградъ. — Известието за новото появяване на български войски въ предѣлитъ на империята възбудило въ Цариградъ силно негодуване, което било готово да се разрази въ война, защото тамъ мислили, че Симеонъ отново почналъ войната. Колкото и да било основателно това негодуване, да се почне открита война съ българския царь било немислимо нито за императора, нито за патриарха. За тѣхъ било ясно, че Симеонъ не е повече опасенъ за империята, защото, ако той почналъ да се разпорежда самоволно съ владенията ѝ и да се ограничава съ окупиране отново на крепоститъ, безъ да е сключилъ миръ, то чрезъ това той показвалъ, че да достигне съ силата на оржжието това, къмъ което той толкова години наредъ